

- decyzja w sprawie spornego sprawozdania z oceny zapadła, gdy postępowanie w sprawie oceny skarżącej zostało już ostatecznie zakończone;
 - okres oceny, którego dotyczy sporne sprawozdanie z oceny, jest zbyt krótki, by umożliwić ocenę roczną;
 - sporne sprawozdanie z oceny nie jest narzędziem wydajności pracy.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu, którym obarczone jest sporne sprawozdanie z oceny, ponieważ, po pierwsze, ocena opierała się po części na zadaniu nieukończonym z powodu zwolnienia chorobowego, a po drugie, pozytywna ocena kierownika będącego stroną trzecią została opatrzona w nieprawidłowy sposób uwagami i umniejszona przez oceniających, którzy poza tym nie wzięli pod uwagę celów.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że decyzja z dnia 23 maja 2017 r. w sprawie nieprzyznania skarżącej awansu płacowego (zwana dalej „decyzją ASBR”) oparta jest na niezgodnym z prawem sprawozdaniu z oceny.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że decyzja ASBR została wydana przez organ, który nie miał do tego kompetencji, ponieważ została wydana przez osobę mianowaną tymczasowo na 6 miesięcy, która nie miała wymaganego statusu, by ją wydać.
 5. Zarzut piąty, dotyczący szeregu oczywistych błędów, którymi obarczona jest decyzja ASBR, ponieważ decyzja ta nie mogła wykazać underperformance w chwili jej wydania.
 6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia wytycznych ASBR i postępowania ASBR oraz naruszenia art. 41 karty, ponieważ decyzja ASBR była pozbawiona uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2018 r. – Pozza / Parlament

(Sprawa T-216/18)

(2018/C 211/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Geoffray Pozza (Waldbillig, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zaprzestania wypłaty dodatku zagranicznego z dniem 1 maja 2017 r.;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, polegającego na tym, że Parlament błędnie zinterpretował ten przepis poprzez wydanie decyzji w sprawie zaprzestania wypłacania stronie skarżącej dodatku zagranicznego.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Parlament nie jest właściwy do wydania zaskarżonej decyzji, ponieważ międzyinstytucjonalne przeniesienie urzędnika nie stanowi nowej rekrutacji, w związku z czym Parlament nie może skorzystać z pretekstu przeniesienia strony skarżącej, aby po raz drugi ustalić jej prawo do dodatku zagranicznego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań oraz wcześniejszej decyzji Trybunału Obrachunkowego ustalającej prawa strony skarżącej, ponieważ jakkolwiek akt administracyjny przyjęty przez instytucję posiada domniemanie zgodnego z prawem i ponieważ w niniejszej sprawie wcześniejsza decyzja Trybunału Obrachunkowego wzbudziła u strony skarżącej uzasadnione oczekiwania co do utrzymania dodatku zagranicznego tak długo, jak długo pozostaje zatrudniona w Luksemburgu.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2018 r. – DK / ESDZ

(Sprawa T-217/18)

(2018/C 211/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DK (przedstawiciele: adwokaci: S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, iż,
 - stwierdza się nieważność decyzji z dnia 23 maja 2017 r. o wymierzeniu skarżącemu kary dyscyplinarnej, zgodnie z którą kwota netto jego emerytury zostaje obniżona o 20 %, czyli potrąca się z niej 1 015 EUR miesięcznie, do dnia 30 września 2025 r. na podstawie art. 9 ust. 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego;
 - tytułem ewentualnym, zasądza się od ESDZ na rzecz skarżącego kwotę ustaloną ex aequo et bono tytułem naprawienia szkody;
 - ESDZ zostaje w każdym razie obciążona kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych błędów, którymi obarczona jest zaskarżona decyzja, ponieważ, po pierwsze, organ powołujący nie wziął pod uwagę wyrządzonej przez stronę skarżącą szkody dla integralności instytucji, która już została naprawiona, a po drugie, czas trwania wymierzonej kary dyscyplinarnej jest arbitralny, gdyż został ustalony w odniesieniu do przepisowego wieku przejścia przez niego na emeryturę.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, którym obarczona jest zaskarżona decyzja z racji niezgodnego z prawem braku wzięcia pod uwagę tego, jak dawno miały miejsce okoliczności faktyczne, braku wzięcia pod uwagę naruszenia art. 25 załącznika IX do regulaminu pracowniczego w toku postępowania karnego, a także braku wzięcia pod uwagę sytuacji rodzinnej skarżącego.